

γουλίζω (II) Ἑρμ. Ἡπ. (Πάργ.) Θράκ. (Αἰν.) Ἰθάκ. Κεφαλλ. Λευκ. Μέγαρ. Πελοπ. (Μεσσην. Μονεμβασ.) Στερελλ. (Ἀντίκυρ. Ἀστακ.) Καστ. — Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3, 395. Μ. Στεφανίδ., Λεξικογρ. Ἀρχ. 5(1918), σ. 70 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλι (II).

1) Ἐπὶ ὀκτάποδος, λειάνω, καθιστῶ λίαν πλαδαρὸν τὸ σῶμα αὐτοῦ διὰ συνεχῶν κτυπημάτων ἐπὶ λείου λίθου, γὰρ νὰ γίνῃ τοῦτο μαλακὸν καὶ κατάλληλον πρὸς βρῶσιν ἐνθ' ἄν.: Γουλίζω τὸ χταπόδι Κεφαλλ. Λευκ. Τὰ πουλάμε γουλι-σμένα τὰ χταπόδια Στερελλ. (Ἀστακ.) Ὁ Ῥακλῆς τοῦ Δεστεμέλη ἐβγάλε ἓνα χταπόδι καὶ τὸ γούλισε Ἑρμ. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, κακοποιῶ λίαν, οἶονεὶ λειώνω τὸ σῶμα αὐτοῦ διὰ συνεχῶν κτυπημάτων Ἡπ. (Πάργ.) Ἰθάκ. Κεφαλλ. Λευκ. Μέγαρ.: Θὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ γουλίσω σὰ χταπόδι Ἰθάκ. Ποῦ θὰ μοῦ πάῃς; Θὰ σὲ γουλίσω ἅμα σὲ βά-λω 'ς τὰ χέρια μου Μέγαρ. Βούταε σὰ δὲ δέλφινα σῶδας χούμαε νὰ δὲ πνίξῃ τὸ κῆμα, μὰ ὅσο κι ἂ φυλαότανε, τότε γούλιζε ἢ θάλασσα, ὅπως ἢ φώκια τὸ χταπόδι Ἰθάκ.

3) Ἀποφλοιῶ Καστ.: Ὑστερα τὸ μεταμπατάρα-με καὶ γουλίζοτανε ὁ καρπός, ξαναβάναμε τὰ ἄλογα νὰ τὸ γουλίσουνε 'κεῖνο, νὰ μείνῃ ὁ καρπὸς καθαρὸς (μεταμπατάραμε = ξανά ἀναποδογυρίζαμε ἐνν. τὸν σωρὸν τῶν στάξεων, γουλίζοτανε = ἐξεφλουδίζετο, ἀπελεπίζετο).

γουλίζω (III) Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλος.

Διὰ τῶν οὐλῶν πιέζων καθιστῶ τι μαλακόν, μαλάσσω, ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων ὑγιεῖς ὀδόντας ἢ ἐπὶ τῶν στερουμένων ὀδόντων ἐνθ' ἄν.: Τὸ γουλίζω τὸ ψομί κι ἅμὰ τὸ κατα-πίνω ἀμάσηγο Κεφαλλ. Ἀνάθεμα τὸ δόδι πόχω, ἔτσι τὸ γουλίζω αὐτόθ. Τὸ κνηγιάτικο σκυλλὶ τότε γουλίζει τὸ λαγό, μὰ δὲ δόνε χαλάει αὐτόθ.

γουλίζω (IV) βλ. ὑλίζω.

γουλίνι τό, (I) Ἡπ. (Ξηροβούν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλι (II).

Ἡμιεψημένον κρέας. Συνών. κοψίδι.

γουλίνι τό, (II) Πελοπ. (Γορτυν. Δίβρ. Κερπιν. Φιγάλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλα (I).

Πλατύγυρον ἐξ ὑφάσματος περιλαίμιον τῶν βρεφῶν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ σιέλου ἐνθ' ἄν.: Βάλ' του τὸ γουλίνι τοῦ παιδιοῦ, νὰ μὴ βραχῇ Γορτυν.

γουλῖνο τό, Πελοπ. (Ἡλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλα (I).

Γοῦλῖνι (II), τὸ ὅπ. βλ.: Ράβει ἢ ἔγκνος τις ποδί-τσες, πονκαμυσάκια, σκουφοῦλες καὶ γουλῖνα τοῦ μωροῦ. Συνών. σαλιάρια, σαλιάρίστρα.

γούλιнос ἐπίθ. Κέρκ. (Αὐχινόν. Καρουσ. Περούλ. Ραχτ.) Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλι (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-ι νος.

Ὁ ἐκ λείου λίθου κατασκευαζόμενος, ὁ λείος ἐνθ' ἄν.: Τὸ γούλινο γουδι τὸ μεταχεριζόμεστένε γιὰ σκορδαλιὰ Κέρκ. Ἐπλενε τὰ ροῦχα μέσα σὲ μιὰ σκάφη γούλινη, ποὺ τὴν ἐπελέκησε ὁ πατέρας τῆς Κεφαλλ.

ὑπὸ τὸν τύπ. Γούλινος τοπων. εἰς Μακεδ. (Κοζ.)

γουλιδό τό, ἀμάρτ. γ' λῖό Λέσβ. (Ἀγιάσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλα (I).

Ἡ λαιμαργία: Ἦ' τοῦ γ' λῖό τς (= ἀπὸ τὴν λαιμαργία τῆς).

γουλισιὰ ἡ, (I) Ἡπ. (Πάργ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γοῦλίζω (II).

Τὸ κτύπημα τοῦ ὀκτάποδος ἐπὶ λίθων εἰς τὴν ἀκτὴν, διὰ νὰ καταστῇ μαλακὸν πρὸς βρῶσιν τὸ σῶμα του. Συνών. γοῦλισμα (II).

γουλισιὰ ἡ, (II) βλ. ὑλισιά.

γούλισμα τό, (I) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοῦλίζω (I).

1) Τὸ πρωινὸν φαγητόν. 2) Ἡ ὥρα τοῦ πρωينوῦ φαγητοῦ.

γούλισμα τό, (II) Ἡπ. (Πάργ.) Ἰθάκ. Πελοπ. (Μονεμβασ.) Στερελλ. (Ἀστακ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γοῦλίζω (II).

Τὰ διαδοχικὰ κτυπήματα τοῦ ὀκτάποδος ἐπὶ τῶν βρά-χων διὰ νὰ μαλακώσῃ ἡ σάρξ του ἐνθ' ἄν.: Ἀφρατεύει τὸ χταπόδι μετὰ τὸ γούλισμα καὶ τότε εἶναι ἔτοιμο γιὰ φαί (ἀφρατεύει=γίνεται ἀφράτο, μαλακό). Πελοπ. (Μονεμβασ.) β) Μεταφ., ἰσχυρὰ διαδοχικὰ κτυπήματα, ὡσὰν τὰ καταφε-ρόμενα ἐπὶ τοῦ ὀκτάποδος, διὰ νὰ μαλακώσῃ ἡ σάρξ του Ἰθάκ.: Μόνο τόμου ξενέρωσε, εἶδαμε τὸ κιάυνό του, τὸ στραπάτσο, τὸ γούλισμα ποὺ τοῦ ἔκανε ἡ θάλασσα (ξενέ-ρωσε = ἐξεβράσθη εἰς τὴν ἀκτὴν).

γούλισμα τό, (III) Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοῦλίζω (III).

Ἡ διὰ τῶν οὐλῶν μάσησις τροφῶν.

γούλισμα τό, (IV) βλ. ὑλισμα.

γουλίστρα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλι (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-ίστρα.

Ὁ δοθιὴν: Ἐβγάλα μιὰ γουλίστρα 'ς τὸ χέρι - 'ς τὴ βλάτη - 'ς τὸ λαιμό. Συνών. καλόγερος, μελάν-θρακας.

γουλίσσα ἡ, (I) πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλιὰ (I) καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.-ίτσα.

Μικρὰ ποσότης ὑγροῦ, τόση, ὅσην λαμβάνει τις προκει-μένου νὰ δοκιμάσῃ ὑγρὸν τι πολλαχ.: Ἐπὶ μιὰ γουλίσσα νερό κ' ἐδροσίστηκα Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Πίνει καμμιὰ γουλίσσα κονιάκ πότε - πότε Ἀθῆν. Δός μου μιὰ γουλίσσα νερό νὰ πιῶ τὸ χάπι μου αὐτόθ. Ἡ σειρά σου, πιές μιὰ γου-λίτσα Γ. Ξενόπ., Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφ. 1, 48. β) Κατ' ἐπέκτ., γενικῶς μικρὰ ποσότης ὑγροῦ πολλαχ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλίσσας Ἀθῆν. Θεσσ. (Λάρ.)

γουλίσσα ἡ, (II) Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλι (II).

Τραχηλικὸς ἀδὴν: Πρηστήκανε οἱ γουλίσσες του.

γουλίσσι τό, (I) Ἑρμ. Μαθράκ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλι, διὰ τὸ ὅπ. βλ. λ. γοῦλος, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.-ίτσι.

Τὰ μικρὰ οὐλα ἐνθ' ἄν.: Τοῦ πρηστήκανε τὰ γουλίσσια Ἑρμ.

